

Rovněž tak bezdůvodný je poukaz žalovaného úřadu na to, že původní rozhodnutí ministerstva zemědělství, pokud se týká požitků přiznaných vnučeným správcům, nebylo stěžovatelem vůbec bráno v odpor a že se tudíž stalo pravoplatným. Tím by se mohlo státi jen, kdyby uvalení vnučené správy samo nebylo na stížnost podanou zrušeno bývalo, takto však sdílí výrok o požitcích vnučených správců společný osud s výrokem hlavním, jehož je pouhým provedením.

Co se konečně týče výroku, že od 1. července 1920 zavádí se na velko-statcích dozor občasný, jest to rozhodnutí úplně nové, na dřívější vnučené správě naprosto nezávislé. Rozhodnutím tím nezasahuje se ještě nikterak do subjektivních práv stěžovatelových, nýbrž žalovaný úřad vyslovuje jím pouze, že použije práva, jemu skutečně dle zákona ze dne 12. února 1920 č. 118 sb. z. a n. příslušejícího (§ 5 a násl.), aby dohlížel na hospodaření na zabraném majetku pozemkovém. O tom, že by tento občasný dozor konán byl na útraty stěžovatelovy, rozhodnutí nemluví. Mohl by tedy dozor ten zavdati podnět ku zkrácení práv stěžovatelových jen při svém provádění od případu k případu, tu však zůstává stěžovateli přirozeně vyhrazeno vždy právo stížnosti řádné (§ 9 cit. zákona) a ovšem i stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu.

V tomto bodě tedy bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 535.

Mimořádná opatření: Odepřením poslušnosti odůvodněná suspense úředníků na statku podrobeném vnučené (úřední) správě musí se opírat o skutečnosti, které jsou v úzké souvislosti s účely vnučenou správou sledovanými.

(Nález ze dne 2. října 1920 č. 8282.)

Věc: Thurn-Taxis v Litomyšli proti ministerstvu zemědělství v Praze stran suspendování úředníků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Na panství Litomyšl a Chotětov byla uvalena po rozumu ustanovení zák. ze 24. července 1917 č. 307 ř. z. rozhodnutím ministerstva zemědělství z 22. dubna 1919 č. 8951 vnučená správa za účelem podpory a znovuzřízení hospodářského života, k zamezení hospodářských škod a zásobování obyvatelstva potravinami a jinými předměty potřeby.

Přípisem vnučené správy panství Litomyšle ze 27. října 1919 č. 931 bylo ústřední komoře panství Thurn-Taxiských v Řezně oznámeno, že rozhodnutím ministerstva zemědělství z 18. října 1919 č. 34300 byli úředníci na panství Litomyšli pokladník Josef B. a kontrolor Ambrož W. suspendováni pro odepření poslušnosti a dání komoře v Řezně k dispozici.

Stížnost podaná na nejvyšší správní soud do tohoto rozhodnutí, vztýká mu vadnost, poněvadž prý není nijak odůvodněno uvedením kon-

krétních okolností, ze kterých by bylo lze souditi, že uvedení úředníci skutečně odepřeli poslušnost. Komoře v Řezně není prý známo žádné faktum, které by odůvodňovalo jejich suspensi a majetník panství by prý utrpěl škodu, kdyby snad musil zaplatiti náhradu úředníkům, kteří byli neprávem propuštěni. Navrhuje, aby naříkané rozhodnutí bylo zrušeno pro vadnost řízení.

Nejvyšší správní soud založil své rozhodnutí na těchto úvahách:

Opatření vnucené správy, o něž tu šlo, byvši schváleno ministerstvem zemědělství, jest jeho opatřením, nařizujícím suspensi obou úředníků. Může si tedy do tohoto rozhodnutí, proti němuž v řízení správním není dalšího opravného prostředku, majitel panství Litomyšle, v jehož disposiční právo nad oběma zmíněnými zaměstnanci jeví se býti nálezem tímto zasaženo, stěžovati na nejvyšší správní soud.

Naříkané rozhodnutí suspendovalo oba úředníky pro odepření poslušnosti; tím chtělo říci, že tito úředníci odepírajíce poslušnost, jsou překážkou, aby bylo dosaženo účelu, pro který vnucená správa byla povolena. Účelem tím jest dosíci co největších výtěžků ze spravovaného statku cílevědomou a jednotnou péčí a racionelním hospodařením na něm. Mohlo by býti tedy důvodem suspense jen odepření poslušnosti ve věcech služebních, jež překáží dosažení tohoto účelu. Suspense úředníků nebo vůbec zaměstnanců na statku podrobeném vnucené správě z jiného důvodu než právě uvedeného, šla by za meze zákona a byla by proto nesprávnou.

Má-li však nejvyšší správní soud míti možnost posouditi, zda úřad nařizuje takovou suspensi se držel v uvedených zákonných mezích, musí dotčené opatření býti tak odůvodněno, aby z něho bylo patrné, že sloužilo jen zmíněnému cíli a že bez něho by byl býval cíl onen ohrožen. Naříkané rozhodnutí však neuvádí ani jediného fakta, který by mohl odůvodniti úsudek, že uvedení úředníci odepřeli poslušnost ve služebních věcech. Ve spisech také není ničeho v tomto směru zjištěno. Naříkanému rozhodnutí schází tudíž veškeren skutkový podklad, který by je mohl odůvodniti.

Tato vada stěžující straně hájení jejích zájmů jest podstatnou a bylo proto naříkané rozhodnutí dle § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 536.

Vyživovací příspěvek: I. * Příslušníci povolného, uvedení v 2. odst. § 2 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. nemohou odvozovati z tohoto zákonného ustanovení nárok před nejvyšším správním soudem stíhatelný na to, aby jim byl přiznán vyživovací příspěvek. — II. * Nárok na vyživovací příspěvek dle § 4, odst. 3 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. není vyloučen proto, že povoláný padl v boji před 28. říjnem 1918, konaje aktivní službu ve vojskě bývalého státu rakouského.

(Nález ze dne 2. října 1920 č. 8960.)

Věc: Jan a Františka Jarešovi v Kunraticích proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.